

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 8. De Sancto Joachimo Patre Beatissimæ Virginis, & quàm sit potens
ad placandam itam Divinam suis precibus, atq[ue] quomodo ipsa
procuraverit, ut illius Festum celebraretur in tota Ecclesia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ipsi manifestat. Ac proinde visus ille oculorum naturalium, qui ordinariè, ut apparet, solet impedire visum oculorum spiritualium, postquã pervenerunt, DEO disponente, ad hunc statum, non impedit

oculos animæ, imò videtur illam adjuvare, sicut quando aliquis adhibet conspectilia, ut plus & melius videat. Nescio, quid sit hoc, præterquam, quòd sint magna secreta in rebus spiritualibus.

CAPUT VIII.

De Sancto Joachimo Patre Beatissimæ Virginis, & quàm sit potens ad placandam iram Divinam suis precibus, atque quomodo ipsa procuraverit, ut illius Festum celebraretur in tota Ecclesia.

V gloriosus Sanctus Joachimus, Pater Beatissimæ Virginis, præstaret, quòd illi Christus Dominus injunxerat, incepit visitare Venembilem Marinam in ipsius afflictionibus, hunc in modum:

§. I.

VIdi, inquit, in Februario anni 1615. venientem Sacratissimam Virginem Dominam nostram, cum sancto Joachimo suo Patre paulatim, & modo quodam gravi ac admirabili. Erat indutus honoratissimis vestibus, more antiquo, & comitabantur ipsum multi Angeli DEI, in candido vestitu, atque cum albis cereis, quos ferebant in manibus. Omnes autem subfiterunt ad portam mei cubiculi, tantumque intravit illa Domina, & ipsius sanctus Pater, ubi fuerunt cum magna reverentia excepti à sanctis Angelis, qui ordinariè apud me morantur. Beatissima Virgo, & sanctus Joachimus, ostenderunt, se summe gaudere & lætari, quòd illos ibi viderent, alloquendo ipsos cum ardenti amore, charitate, ac reverentia. Sanctus Joachimus ijs dixit: Spiritus beati, & Angeli DEI, vos DEUS creavit altiore ac eminentiore præditos naturã, quam sit nostra humana. Et subito accedens ad me sanctissima Virgo, imposuit brachium meo capiti & collo, dixitque mihi peramanter: Amica nostra, Dominus sit tecum, detque

tibi se ipsum possidendum in sua æternitate, ubi manebis nobiscum semper. Sanctus Joachimus stabat juxta sanctissimam Virginem, demonstrans magnam hilaritatem in vultu, & confirmans, quòd illa Domina utriusque nomine fecerat, debet mihi suam benedictionem, dicendo: Benedicat tibi Dominus; imposterum, ipsi ipsius, te specialius juvabimus. Hæc tanta gratia me affecit magno solatio; sed multo magis mirata sum, quòd ultra duodecim horas non discesserint, ita ut mihi non esset possibile, me ab illis abstrahere, vel capere somnum. Tacebant, sicut fieri solet apud infirmum, quando, qui ipsi adsunt, volunt apud eum manere, & ipsum solari, sed parum illi dicunt, propter ipsius debilitatem. Elapso eo tempore, sui rapti in ecstasim, & quando ad me redi, iam abiverant; retinui verò specialem devotionem erga sanctum Joachimum, eo quòd sit, qui est, & Pater sanctissimæ Virginis, Dominae nostræ.

§. II.

Minibilior fuit alia visio, in qua illi Dominus manifestavit hoc ipso tempore, quanti faciat orationes & preces hujus gloriosi Sancti, ne imiscatur peccatoribus. Accidit autem 25. die Maji, anno 1615. duo post quatuor illas promulgationes & orationes Angelorum Custodum, enumeratas capite 5. Agens, inquit, quadam nocte cum Domino, vidi in meo cubiculo meos sanctos

sanctos quatuor Angelos valde eleganter & festiue vestitos, cum ingenti splendore. Sedebant in quatuor thronis, qui erant instar sedium, quarum esse consuevit usus in choro, ex purissimo auro; tenebant in suis manibus instrumenta musica, quibus valde suaviter ac harmonice consonabant. Unus incepit voce discantistica dulcissime decantare laudes DEI, quamvis ego non bene intellexerim, quid caneret; ceteri vero ipsi accinebant pari suavitate ac dulcedine. Fui vehementer consternata, fecique meis consuetis percussa timoribus, quod soleo; sed paulo post vidi ingredientem in meum cubiculum sacratissimam Virginem MARIAM Dominam nostram, una cum sancto Josepho suo Sponso, quæ in suis brachijs gestabat sanctissimum Infantem JESUM, indutum solo indusio, contexto ex argenteis & aureis filis splendidissimis: quod habebat in suis manib⁹, pedibus, & pectore parva suorum vulnerum signa, verum admirabiliter resplendentia, & adverti, non esse vulnera, sed eorum cicatrices. Comitabatur illos magna multitudo Angelorum, qui omnes manserunt extra cubiculum, quasi ad portam. Postquam sacratissima Virgo est ingressa meum conclave, assurrexerunt quatuor sancti Angeli, & recesserunt, relictis vacuis thronis, in quibus federant. Deipara confedit in uno, & sanctus Josephus in altero, qui erant duo throni medij, remanentibus vacuis alijs duobus, erant enim quatuor. Sanctissimus infans JESUS, mirè affabilis & amabilis, residebat in brachijs suæ sanctissimæ Matris, cujus collum stringebat suis brachijs & manibus, amplexando ipsam, & subinde se vertebat, ac aspiciebat sanctum Josephum, & me. Cum id viderem, converti me ad DEUM, in mea usitata consternatione, petendo ab ipso lumen, more consueto, quod mihi non obfuit, quia Dominus Majestatis suæ solitâ bonitate & misericordiâ, me ab alienatam à sensibus, abripuit ad suum Divinum Esse, in cujus profunditate ac immensitate, mihi videbar submersa, fuitque mea anima unita Divinæ ipsius Naturæ, tam arctè & suaviter, ut inter me & res hujus terræ

videretur intercedere chaos profundissimum, & distantia quædam infinita. Hæc res diu duravit, & quando ad me redij ex eo raptu, dixit mihi Dominus: Contemplare, Soror, istud mysterium, & confer te illuc, quia ibi me reperies. Atque tunc sum contemplata diutius & clarius, quod recensui.

Ingressus est deinde meum cubiculum quidam Sanctus proceræ, quamvis non inconvenientis staturæ, quem, habito cœlesti lumine, cognovi esse sanctum Joachimum Patrem Beatissimæ Virginis. Venit indutus veste fusca, pro more sui temporis, accessit ad sanctissimam Virginem, cum magna reverentia & veneratione, flexisque genibus, accepit ex ejus manû sanctum Infantem JESUM in suas ulnas, atque dum ab illo tangeretur, illustravit ipsius vestem ingens splendor, quo antea carebat. Sanctus Infans amplexatus est suum Avum, suavissimèque illi est blanditus, pendens ex ejus collo. Surrexerunt deinde omnes, & exiverunt ex meo cubiculo. Præcedebat numerosa Angelorum multitudo, qui stabant apud portam, ac tum ibat sanctus Joachimus, gestans parvulum in suis brachijs, quem sequebatur Beatissima Virgo, postea sanctus Josephus, quo ordine processerunt inter cœlum & terram, per aliud medium cœlum maximum & splendidissimum, recesseruntque tantopere, ut quasi disparuerint; semper illos tamen, licet eminè, videbam. Totam hanc sanctam Societatem antecederant duo sancti Angeli ex majoribus, quasi annunciantes pacem, ac dicentes, Patrem Æternum, propter merita JESU Christi Domini Nostri, & sacratissimum ipsius Sanguinem, propterque preces sancti Patriarchæ Joachimi, suspendere executionem suæ Justitiæ, & pœnas, quas ipsius populus multum promeruerat peccatis, contra ejus Majestatem commissis. Post has annunciationes, & promulgationes quasi pacis, reversa est ad meum cubiculum omnis illa sancta Societas, remanentibus ad portam sanctis Angelis. Intraivit cum sanctissima Virgine, & sancto Josepho sanctus Joachimus, ferens super-

benedictum Infantem in suis brachijs, & accessit ad meum lectum, flexitque genua, quasi ob reverentiam sancti Pueri, & postquam se collocavisset, ut illum mihi ostenderet idem sanctus Puer, cum magno tuo gaudio, amplexabatur sanctum Joachimum, ac atrebatat ipsius faciem, teneritudine & affectu nepotis, unaque dignatus est etiam me amplecti sanctus Puer, & mea anima fuit mirè exhilarata ab ipsius Majestate, sensitque maxima solatia: ego quoque affectu amantissimo illum dissuaviabar, tanquam abrepta in ejus amore. His aliisque peractis, sanctus Patriarcha redijt ad sanctissimam Virginem, reddiditque illi sanctissimum ejus Filium, & abiverunt eo ordine, quo venerant; ego verò remansi plena solatijs, propter annunciationem pacis, & gratias acceptas.

§. III.

Hoc eodem anno & mense (in Majo anni 1615.) incepit desiderare, & procurare, ex devotione, quâ erga hunc sanctum Patriarcham ferebatur, ut celebraretur ipsius Festum. Egit cum quibusdam pijs Personis, quæ tenebantur eodem desiderio; & emittit valde addictæ eidem Sancto, apertis hæc viâ aditum, ut in tota Ecclesia illius Festum ageretur, quemadmodum celebratur gloriose Sanctæ Anna, Matris Beatissimæ Virginis. Exaudivit DEUS preces sue Famule, & semen, quod seminavit Valisoleri protulit suum fructum, quando singularibus prorsus vijs, eò res deductæ est, ut sanctissimus Dominus noster Gregorius XV. anno 1622. secundâ Decembris, jussit recitari Officium de S. Joachimo, in universa Ecclesia. Perveneruntque hæc nova in ipsius notitiam, sequenti Februario, anni 1623.

Tunc, aut, quodam die manè vidi gloriosum sanctum Joachimum, cum Beatissima Virgine, quam manu ducebat; & postquam fecissem, quod soleo, mihi timendo, Beatissima Virgo me salutavit per amanter, dixitque mihi: Soror, venio cum meo sanctissimo Patre ad agendas tibi gratias, pro grato obsequio mihi præstato, quòd procuraveris, quantum in te fuit,

ut celebraretur Festum mei Patris. DEUS te propterea remunerabitur, unaque ego. Meus sanctissimus Pater adfert pretiosum cimelium, ut id tibi det, quòd suscipe, tanquam in gratiarum actionem. Sanctus Patriarcha se vertit ad sanctissimam Virginem, dixitque illi: Filia, & Domina mea, accipiat illud tua Majestas, detque ipsi suâ manu, quia ab ista Creatura DEI melius suscipietur ex tua manu, quam ex mea. Quare sanctissima Virgo accepit ex manu sancti Patriarchæ torquem aureum pretiosissimum, accedensque ad me, injecit illum meo collo. Obstupui, & rapta sum extra me, propter tantam gratiâ, atque ad me reversa, non vidi meos Dominos.

Postquam advenit dies sancti Joachimi, vigesimâ Martij 1623. institui, ut quam solennissimè ipsius Festum celebraretur in Monasterio sanctæ Annæ Recollectarum Monialium Ordinis S. Francisci. At ecce pridie, dum agerem cum DEO, dixit mihi sua Majestas: Anima, non poteris frui Festo, quòd instituis tuo Sancto. Veni mecum, & fruëris illo, quòd in ipsius honorem agitur in cælo. Duxit me Dominus ad cælestem Jerosolimam, vidique sanctum Patriarcham splendide adornatum, intrâ ipsummet DEUM, & in devino illius pectore. Angeli in honorem ipsius celebrabant solenne Festum, decantando suâ cælesti musicâ laudes DEI, & Sancti cum magno gaudio & jubilo, offerentes illum à se plurimi fieri. Sancti Veteris Testamenti etiâ celebraverunt illius Festum, & decantabant magnas ipsius laudes, dicebantque, sibi ab eo fuisse ad limbum allata nova de proximo adventu in mundum Filij DEI. Christus Dominus illum summopere honorabat, compellendo ipsum Patrem. Fui delibuta ingenti solatio, & lætata sum in Domino propter hoc Festum. Sequenti postea die, quò dicebatur Officium de S. Josepho Spensio Beatissimæ Virginis, quia illius Festum, quòd incidere in Domitiam Quadragesimæ, fuerat translatum, vidi gloriosam sanctam Annam, venientem cum sancto Josepho, & postquam diu fuissem relucta-

ta, nolens ipsis loqui, gloriosa sancta Anna mihi dixit: Dominus me ad te mittit, ut te visitem, dicamque tibi, pertinuisse ad singulare ipsius obsequium id, quod præstitisti, procurando Festum mei Conjugis, qui est magnus in Regno cælorum. Ego habui maximam gloriam accidentalem, & gaudium in ejus Festo. Considera, quid velis à me fieri in tui gratiam. Cui ego re-

spondi: Mea Domina, nihil peto, nisi ut roges Dominum, quò mihi det suum lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus, ut me conformem in omnibus sanctissimæ ejus voluntati. Tunc mihi Sancti promiserunt, quòd me essent adiuturi, & discesserunt.

CAPVT IX.

De Glorioso Sancto Josepho, Sponso Beatissimæ Virginis, deque magna ipsius Sanctitate.

§. I.

Um vacarem orationi in Festo Sancti Josephi, vidi coram me Christum Dominum, ejusdemque lateri adstantem gloriosum sanctum Josephum, aperto capite, cum magna humilitate, ut pote coram Majestate tanti Domini. Habebat vestitum honestum, & perelegantem, vultus ipsius erat mirè modestus & gravis, in quo præferbat magnam mansuetudinem & sanctitatem: apparebat esse maturæ ætatis, quasi quadragenarius, habebatque baculum aureum. Aspexit illum Christus Dominus vultu amœnissimo, dixitque mihi cum ingenti gustu: Ecce iste est meus Pater, & is, quem eo loco habebam in terra; quid tibi de illo videtur? Ego ipsum intuebar & recreabar, mirabarque me videre sanctitatem, quam demonstrabat, & multò magis, quòd viderem æstimationem, & venerationem, ac amorem, quo, pro nostro exemplo, Christus Dominus se prosequi ostendebat istum gloriosum Sanctum, cò quòd ipsum educavisset, eique servivisset Infanti. Hoc enim significabat ille gustus, quo illum sibi habebat adstantem, mihi que eo modo, sed absque comparatione longè meliore, spectandum exhibebat, quo nobilis quispian magni alicujus Principis filius, quem

educavisset vir honoratus & bonæ conditionis, quamvis pauper, lactavisset; ipsius conjunx, & ille deinde sustentavisset, cum labore ac sudore sui vultus, se gratum exhiberet tali viro, eundemque æstimaret; quòd fuisset quasi educator illius, ac nutritius; & videns ipsum domi suæ, post relatas ei gratias, compensatamque eam educationem, diceret suis domesticis, volens illum commendare, honorare & laudare: Videte mei famuli, iste est meus Pater, qui me educavit, quid vobis videtur? Honorate illum, & servite ei, ut tali. Dum ipsum ità contemplerer, videreturque mihi etià eximius esse illius honor, quòd habuerit Sponsam sanctissimam Virginem & Matrem JESU Christi, DEI & Hominis veri, dixi ipsi: Verè, gloriose Sancte, fuit tibi præstita major gratia & favor in eo, quam fuerit præstitus, aut sit præstandus unquam ulli virorum in terra; siquidem tibi est data in Sponsam mulier optima & sanctissima, atque excellentissima omnium quas habuit, aut habiturus est unquam mundus, quamvis univrsarum simul sanctitas in hunc censum veniret. Potes te æstimare felicem ac beatum. His auditis, quæ dixeram, gloriosus sanctus composuit suas manus, fixisque humigenibus, dixit cum magna humilitate, & æstimatione hujus gratiæ, quam illi DEUS contulit: Ità, omnino est, & ità esse agnosco. Deinde se erexit, constititque ad unum la-